

ЖИВЕ

СЛОВО

Християнський часопис № 52 (405) 30 грудня 2014 року
фонд блаженного священномученика Омеляна Ковча

????????????????????

У ВИПУСКУ

Свято Богоявлення
стор. 6

Книга, яка врятувала життя
стор. 6

Чи можна вживати алкоголь на свят — вечір?
стор. 6

Різдвяне послання блаженнішого Святослава
стор. 7

Найменування ГНІХ
стор. 7

Дух Різдва
стор. 8

Хто створив зло
стор. 8

Soli Deo honor et gloria
стор. 8

«Живе Слово» запрошує читачів до живого спілкування. Надсилайте нам листи із запитаннями та читайте відповіді у постійній рубриці «питання — відповіді». Відповідайте активно і правильно на запитання у кросвордах та отримайте приз.

Кросворди та рубрика питання — відповіді шукайте у наступному випуску.

*Наші контакти: а/с. № 984 м. Перемишляни Львівська обл. 81200
email: zhyve-slovo@ukr.net*

*Комп'ютерна верстка — о. Олег Федюшин
Випуск благодійного фонду блаженного о. Омеляна Ковча
Часопис не підтримує жодної політичної сили.*

РОЗВАЖАННЯ

Слово про слово

Я об'явив твоє ім'я людям, яких ти від світу передав мені. Вони були твої, ти ж передав мені їх, і зберегли вони слово твоє. ...

... Освяти їх у твоїй істині: слово твоє — істина. (Ів.17.6.17).

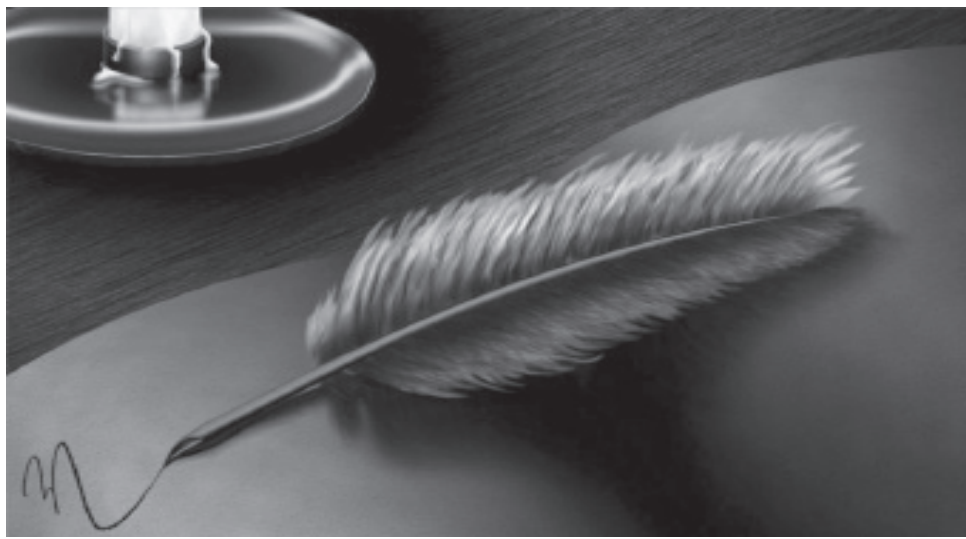
Уже і ви чисті, словом, яким промовляв я до вас. (Ів.15.3)

Бо слово - живе й діяльне, і гостріше від усякого двосічного меча: воно проходить аж до розділу душі й духа, суглобів та костяного мозку, і розрізняє чуття та думки серця. (Євр.4.12)

Ісус же озвався до нього, кажучи: «Коли хтось мене любить, то й слово моє берегтиме і злюбить його мій Отець, і прийдемо ми до нього, і в ньому закладемо житло». (Ів.14.23).

«Інколи життя зависає на тоці ниточці ... Ця ниточка — молитва, котра зєднує нас із Божим поглядом — Джерелом тепла і світла, сили і життя».
Даніель Анж Ранений Пастушок

ЖИВИ ДОБРИМ СЛОВОМ

«Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було — Бог. З Богом було воно споконвіку. Ним постало все, і ніщо, що постало, не постало без нього. У ньому було життя, і життя було — світло людей. Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було — Бог. З Богом було воно споконвіку. Ним постало все, і ніщо, що постало, не постало без нього. У ньому було життя, і життя було — світло людей». (Ів. 1. 1— 4)

Богослов'я слова у християнській духовності займає визначальну віху у пізнанні Бога. Уважно проаналізувавши Святе Писання, зокрема книги Нового Завіту, стане зрозумілим чому Христос та апостоли надавали такої важливої ваги слуханню, проповідуванню та служінню слову. Із прологу Івана Богослова випливає одна істина Слово, в даному випадку Христос, воплощується, входить, із духовного виміру у світ матеріальний. Так аналогічно слово, яке перебуває у нас, чи добре воно, чи лихе, воплощується у нашому житті, несучи з собою у наш особистий світ добро, радість, світло, або біду, задрість і гріх. В залежності від того, яке слово вихо-

дить із наших вуст, характеризує особу доброю чи лихою у своїй суті: Ним ми благословляємо Господа й Отця і ним кленемо людей, що створені на подобу Божу. Апостол Яків застерігає християн перед біполярним служінням слову: «З тих самих уст виходить благословення і прокляття. Не слід, брати мої, щоб це так було. Хіба криниця з одного джерела б'є солодким і гірким? Хіба смоківниця, брати мої, може родити масли-

ни, або виноград смокви? Ані солонець води солодкої не може дати». (Як. 4. 10 — 12). Варто нам, християнам і не тільки, нині приділити увагу нашим словам, котрі перебувають в нашому серці. Словам благословення, чи проклять, словам любові чи ненависті, словам Божим, котрі дають плід, чи словам лукавого, що перетворюють душу у безплідний ґрунт.

о.Олег Федюшин

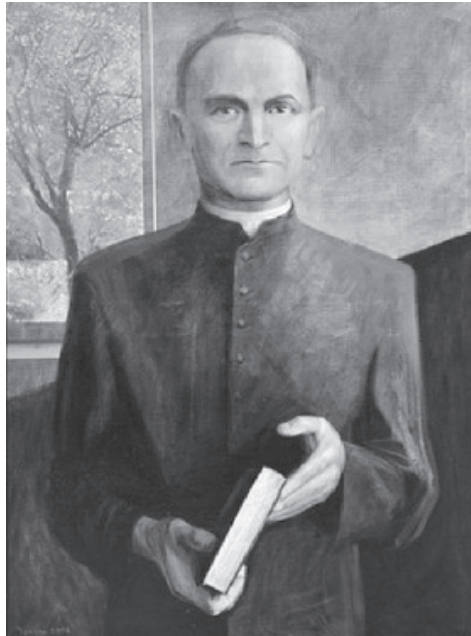
ФОНД

ЖИВИЙ В ДІЛАХ

У грудні 2011 року в м. Перемишляни засновано Благодійний фонд, який був названий в честь блаженномученика Омеляна Ковча. Метою даного фонду є продовжувати добрі справи отця, який не зважаючи на важкі часи зміг реалізувати чимало справ. Тому з Божою поміччю ми намагаємось в сьогоднішній час наслідувати ідеї та плани блаженного мученика.

Пригадаємо, що 1922 році, коли о. Ковча було призначено парохом в м. Перемишляни, він активно почав організувати релігійне і суспільно-культурне життя перемишлянської громади. Опікувався бідними, пригортав сиріт, хоча й мав шестеро своїх дітей. Члени родини Ковчів настільки присвячували себе потребуючим, що іноді, здавалося, занедбували свої власні потреби.

Отець Омелян був патріотом, віданим своєму народові й Церкві. Він був завжди серед тих, хто пробуджував національну свідомість українців, дбав про його просвіту, видавав газети, книжки, заснував українську книгарню. Блаженний виявляв ініціативу у сфері поліпшення умов життя своєї гро-

мади, зокрема організував кооперативи. Живучи у дуже складних обставинах, отець Омелян знаходив силу в молитві, у своєму великому довір'ї до Всевишнього.

Нашим першим кроком наслідування о. Ковча - це друк газети «Живе слово». Хочеться, щоб ім'я мученика було

живим нашою діяльністю. З тієї причини ми надіємось на підтримку усіх мешканців Перемишлянського району, хто б хотів спільно реалізувати добрі ідеї отця Омеляна. Саме зі сторінок нашої газети, святий парох перемишлянщини продовжуватиме навчати всіх нас. Ми переконані, що спільними зусиллями зможемо реалізувати багато проектів для добра нашої громади.

о. Іван Биков

Слово блаженного до розуму і серця

«Люди, брати і сестри, а за що ж ми боремось, за що проклинаємо один одного, — за Бога? — та ж Він один і ніхто не зможе перетягнути його на свій бік; За Церкву? — вона також одна; За віру? — та і віра одна; За обряд? — та ж і він один — український! То може нам обняти один одного і спільно показати «Отче наш»?...

СВЯТКОВИЙ СІЧЕНЬ

Свято Богоявлення

Перший місяць року — Січень, напевно більше ніж будь — який інший місяць насичений різними християнськими святами і традиційними релігійними практиками. Взяти хоча б той факт, що в січні відзначаємо аж три великі свята, які належать до дванадцяти найбільших свят року. Це такі свята як Різдво Христове, Обрізання і Богоявлення. Крім того, в січні обходимо ще такі свята як Собор Пресвятої Богородиці, святого першомученика Стефана, Василя Великого і старий Новий Рік. Також січень — це два Святвечори, це час колядок і щедрівок, це два Чини Великих Освячення води, це відвідини священниками своїх парафіян і окроплення їхніх осель свяченою водою, (в народі кажуть що священник «ходить з кропилом»), це також час коли діти ходять «по-сівати» (колись казали «ходять на балабухи») і це все на протязі одного місяця.

Тепер ми коротко проаналізуємо одне з численних січневих свят, а саме Богоявлення Господне. На кожній Божественній Літургії, або як ми звикли казати, Службі Божій, коли доходимо до якогось кульмінаційного моменту, наприклад перед читанням святого Євангелія, священник виголошує слова «Будьмо уважні», тобто сконцентруймо і зосередьмо свою увагу на тому, що зараз буде відбуватися, бо воно є дуже важливе для нас, і ми ніяк не можемо пропустити його повз нашу увагу. В даному випадку, зараз через уста священнослужителя буде промовляти до нас сам Господь словами Святого Євангелія і т.д.

ються і приймають від нього хрещення в Йорданських водах. Він запевняє нас що він не Месія, не Христос, він каже: «Я хрещу вас водою, на покаяння, а за мною йде сильніший від мене... Той буде хрестити вас Духом Святим» (Мт. 3.11). Ми вже духовно оглядаємося, ніби бачимо десь вдалині того хто має прийти, хто сильніший від Івана, хто буде нас хрестити Святим Духом, нам здається що вже навіть чуємо його кроки... ми зосереджені і знаходимося, якщо можна так по-сучасному сказати в режимі очікування чогось важливого. Це власне і є завданням неділі перед Богоявленням, а саме: привести нас на Йордан і духовно зосередити нашу увагу на тому, що невдовзі там має відбуватися...

І ось наступає день Богоявлення, і ми вже чітко бачимо молодого тридцятилітнього Ісуса з Назарету, що приходить до святого Івана, схиляє перед ним голову і просить щоби той його охрестив. Між Ісусом і Іваном в цей час відбувається коротка розмова — діалог, бо Іван пізнавши в Ньому безгрішного Бога не наслідився Його хрестити, мовляв я не гідний це робити, радше я мав би від тебе хрещення приймати, але Ісус запевнив його що така воля Божа, що так має статися, що так належить зробити і тоді святий Іван хрестить Ісуса.

Споглядаючи це дійство, багато людей ще до кінця не розуміли, що відбувається щось надзвичайно важливе, люди ще сумнівалися в тому хто ж то прийшов, чи то вже той Месія, про якого говорив Іван, чи треба ще на когось чекати. І тоді, влас-

не, щоби розвіяти всякі людські сумніви і здогадки, відразу після хрещення Ісуса там на Йордан-ріці сталася друга надзвичайно важлива подія, яка дала назву празнику — Богоявлення.

Людам потрібен був якийсь важливий аргумент, якимось достовірне запевнення того, що Ісус є дійсно той, на кого чекали, і вони так запевнення і доказ отримали. Бо як тільки Ісус охрестившись вийшов з води, вмить «відкрились над ним небеса і всі побачили Духа Божого, що спускався як голуб і злинув на нього. І ось голос з неба промовив: «Це Син мій Улюблений, в ньому моє уподобання.» (Мт.3.13-17). Людям в цей момент явився Бог в трьох особах, тобто Пресвята Трійця: Бог-Отець промовляв з неба, Бог-Син хрестився в Йордані, а Бог-Дух Святий мов голуб злинув на Нього. З'явився Тридиний Бог, відбулося Богоявлення, що розвіює всі наші сумніви і повністю розкриває всю суть свята і його назву.

Людство побачило Месію, Божого помазанника і свого Спасителя на якого чекали століттями. На Йордані людство побачило Бога, який прийшов до нас щоб нас врятувати від вічної погібелі і вказати шлях до вічного життя. І тому на Великому Повечір'ї ми з особливою радістю співаємо: «З нами Бог, розумійте народи і покоряйтеся, бо з нами Бог». Тож тепер з нами Бог, який не покинув нас грішних, який не залишив нас без своєї опіки, який захистить нас і покаже шлях до спасіння. З нами Бог, який взяв наші гріхи і омив їх Йорданською водою, який освятив водне єство і зробив його джерелом освячення для людини. Тепер вже тільки від нас самих залежить наскільки довго ми перебувати-

мемо в тому освяченому стані, як довго ми зберігатимемо чистоту нашої душі.

Богоявлення,
що розвіює всі наші
сумніви

Тож тепер Господь — Ісус який прийшов щоб бути разом з нами в кожній хвилині нашого життя ніби промовляє до нас: «Сину мій чи дочко! Запам'ятай собі, що нема в світі такої проблеми чи життєвої ситуації, якої б ми разом з тобою не вирішили, разом нам все під силу, а тому в той час коли і день і ніч борешся з різними життєвими клопотами, прагнеш полегшення, заспокоєння, послухай що пораджу тобі:

Коли ти хочеш плакати, не плач сам — поклич мене і я прийду щоб заплакати з тобою;

Коли ти хочеш усміхнутися — повідом мені і я прийду щоб ми усміхнулися разом;

Коли відчуватимеш смуток на душі — поклич мене і я розділю з тобою твоє горе;

Коли побачиш, що вже не можеш навіть помолитися — запроси мене і я помолюся замість тебе;

Коли вважатимеш що усе вже втрачено — поклич мене і я допоможу тобі знайти надію;

Коли будеш потребувати щоби хтось тобі сказав: «Я люблю тебе» - поклич мене і я скажу тобі це з великою ніжністю, щирістю в будь-який момент твого життя;

Якщо вважатимеш що тобі вже мене не потрібно — повідом мені і навіть тоді я буду з тобою, люблячи тебе. Бо знаєш хто я? Я — любов, я — твій Бог. Довіряй мені і зі мною ти будеш спасений».

о.Михайло Романюк

ІСТОРІЯ ДЛЯ ДУШІ

КНИГА,
ЯКА ВРЯТУВАЛА
ЖИТТЯ

Це сталося на фронті під час Великої Вітчизняної війни. Рота солдат йшла в наступ. Раз у раз хтось падав, убитий кулею або снарядом. Біля одного з тих, що впали, схилювся товариш і з радістю виявив, що хлопець живий. Куля лише пробила шинель і гімнастерку на грудях, але крові не було!

Що за броня захистила солдата? Засунувши руку в кишеню гімнастерки, врятований дістав з неї маленьку Біблію, яку завжди носив із собою. На обкладинці засяяла облалена по краях дірка. Куля прошила половину Книги книг і застрягла в Псалмах, прямо посередині Псалма 90 поруч із рядками: «впадуть біля тебе тисяча і десять тисяч праворуч від тебе, але до тебе не наблизяться». Врятований одат був християнином.

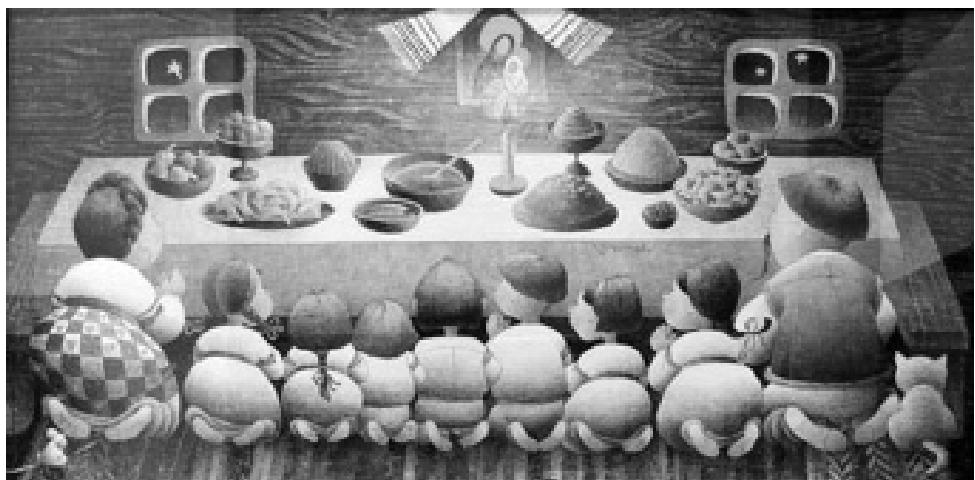
РОЗДУМИ

ЧИ МОЖНА ВЖИВАТИ АЛКОГОЛЬ НА СВЯТ-ВЕЧІР

Свят-вечір — одне з найбільш важливих родинних свят. Ми, українці, святкуємо свят-вечір двічі 6 та 18 січня. Цього вечора уся родина разом сідає за святковий стіл, щоб молитися та прославляти колядками Предвічного.

Однак, в нас українців побутує думка, що якщо я на стіл не поставлю пляшку горілки чи вина, то я виглядатиму не гостинним. Навіть у часі Святого-вечора ми прагнемо показати свою «гостинність». Одже, як нам правильно поступити, коли прийде час Святої Вечері?

Піст більшості людей полягає у тому, що коли щось можна, або чогось не можна. Тому часто наш піст виглядає надто формально: «не з'їв м'яса - виконав обов'язок...». Спробуймо подивитися на піст з іншої сторони. «Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне». Свят-вечір ... Ще хвиля, і народиться Христос... З нетерпінням очікуємо Різдва... Одже, чи я готовий зустріти

Христа, чи сповідався, чи змінив щось в своєму житті? Христос народився в великій убогості. І, власне, символом убогого приходу Христа є пісні страви на Свят-Вечір. І тому, природно, питання про алкоголь само по собі стає недоречним. Навіть, у невеликій кількості без сп'яніння. Питання «можна чи не

можна» другорядне, а от питання «чи відмовлю собі в приємності ради Христа» дійсно актуальне. Тому Церква і запроваджує СТРОГИЙ ПІСТ на Святої Вечір, щоб приємності і розкоші не заважали нам зосередитися на добрах духовних, які несе нам Різдво.

о. Іван Биков

СВЯТКОВИЙ СІЧЕНЬ

Різдвяне Послання

Блаженнішого Святослава

Високопреосвященним і Преосвященним Архiepiscopам та Митрополитам, боголюбивим єпископам, всесечесному духовенству, преподобному монашеству, возлюбленим братам і сестрам, в Україні та на поселеннях у світі суцям

Не бійтеся, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу:

сьогодні народився вам у місті Давидовім

Спаситель — Христос Господь

(Лк 2, 10–11).

Господі, що народився у вертепі, ці люди сповнилися божественною радістю серед темряви ночі. Бо ж різдвяне таїнство — це здатність увійти в Божу присутність і зустріти новонародженого Христа через вміння бути поруч: бути поруч із тим, хто немічний і беззахисний, хто терпить від холоду та браку найнеобхіднішого.

Україна прожила дивовижний рік, в якому все було великим: надія і відчай, впевненість і розчарування, здобутки і втрати. Великим був і страх, що його відчула Темрява, бачачи, що наш порив до Світла може бути переможним. І Темрява наслала на нас біль і кров, каліцтво і навіть смерть, щоб люди жажнулися тим стражданням і звернули на давню стежку мовчазного та беззаперечного підпорядкування.

Господь Всесвіту народився в родині біженців.

Немає жодного українця, який не брав би участі в цьому іспиті Господнього провидіння, котрий продовжує тривати. В якомусь сенсі ми всі сьогодні в зоні ризику, у зоні АТО. Подібно до пастирів, які на місці випасання свого стада почули спів ангелів на небі і прийняли звістку про народження Спасителя, так і кожен з нас має своє місце духовного чування, свій «блокпост», що на ньому повинен здійснити власну християнську і громадянську місію. І навіть якщо хтось утомився і хоче уникнути вибору, то все одно його робить. Тільки в такому разі своєю пасивністю він грає на руку злу.

Наша цьогорічна дорога до Різдва була дорогою до пораненого і вигнаного. Наша Церква в буквальному сенсі стала польовим шпиталем, розгорнутим щоб дати прихисток гнаним і загоїти рани постраждалих. Але навіть після Майдану Церква не по-

збулася функції шпиталю, оскільки це її покликання. Про це нагадує нам Папа Франциск: «Я бачу Церкву як польовий шпиталь після битви».

До війни ніхто з нас не був готовий, проте вона триває, непрохано вламуються чи не в кожну українську домівку, особливо на східних територіях нашої країни. Постає небезпека, що поріг людської чутливості до горя і страждання ближнього зменшуватиметься. Християни знають, що байдужість убиває не менше, ніж снаряди установок «Град». Справа держави — мудро вирішити проблему допомоги своїм стражденим громадянам. А справа кожного християнина — бути близько, бути поруч із тими, хто в біді. Саме це християнське єднання з потребуючими, яке звано солідарністю, і робить нас сильними. Бо в ньому проявляється і через нього передається нам сила воплощеного Бога, дія Спасителя, який народився для того, щоб вчинити нас вільними і непереможними в Бозі.

У різдвяний час кожен із нас поглядає на небо в надії побачити світло вифлеємської зорі. Бо Новий рік не обіцяє бути легшим, а наш вибір — простішим. Наше найбільше завдання на 2015 рік — це вийти на шлях цивілізованого розвитку й гідного життя. Для цього ми всі мусимо зодягнути-

віри у свої сили, бо, за словами Івана Франка, «чує на своєму плечі руку Господню». Тому пам'ятаймо, що зневіра, розчарування, мстиве прагнення поквитатися з тими, хто не здійснив наших очікувань, — це інструменти, якими Темрява найефективніше відновлює свої втрачені позиції. Не помагаймо їй зруйнувати наші шанси! Біда не в тому, що не все вдається зробити. Біда, коли від цього в людини опускаються руки!

Маємо перед собою ще одне завдання, щодо якого ніколи не має бути сумніву. Це завдання молитися. Майдан перемиг тому, що ревно і щиро молився. Сьогодні не дозволяймо, щоб через певне «привітання» до війни ослабла інтенсивність наших молитов. Спрямуймо всі сили своєї душі на те, щоб у наших родинах і спільнотах тривала безперервна молитва за Україну, щоб у нашій державній оселі, ніби в бідній вифлеємській ясині, засяяло світло віри, очистилися наші серця, зродилося нове життя. І тоді, маючи на собі Боже благословення, ми станемо найщасливішим народом на Землі.

Серед темної ночі непевності й тривоги звучить прадідівська коляда, розвіваючи смуток та всілякі негаразди... З цим різдвяним благостям прагну відвідати кожну домівку добрих людей, які приймають до себе новонародженого Бога і Спасителя та радіють Різдом Христовим!

Сьогодні линемо з різдвяним привітом до наших воїнів, які святкують цей величний празник у холодних окопах та бліндажах на передовій і готові грудьми закрити свій народ. Зі святковим віншуванням добра і гаразду заходимо до тих, хто втратив свою домівку та тепло рідної сім'ї.

Зі співом ангелів про мир на землі та славу на висотах завітаймо сьогодні до тих, хто сумує через втрату рідних та близьких, хто страждає від отриманих ран і тих, хто в полоні й ув'язненні. Як у цю різдвяну ніч радість перемагає смуток, а небесне світло — темряву, так нехай у своєму Різдві наш Спаситель сповнить нас силою звитяги добра над злом, правди над неправдою, і небесний мир хай здолає війну.

Усім нашим вірним в Україні і на поселеннях з усього серця зичу веселих свят Різдва Христового, смачної куті та дзвінкої коляди!

† СВЯТОСЛАВ

Найменування ГНІХ
Маловідоме свято «Обрізання Господнє»

В цикл різдвяних свят входить важливе проте мало відоме свято Обрізання Господнє і надання імені. В Святому Письмі читаємо: «Як сповнились вісім днів, коли мали обрізати хлоп'ятко, назвали його Ісус — ім'я, що надав був ангел, перше, ніж Він зачався у лоні» (Лк. 2, 21). Ісус Христос, як Бог і Законодавець, не був зобов'язаний виконувати релігійні приписи ізраїльського народу, та все таки Він їм добровільно підкорився і їх зберігав. З тієї причини Він восьмого дня після народження піддався обряду обрізання. Цю подію святкуємо 14 січня.

Найважливіше значення цього празника є надання імені, бо ім'я в історії людства відіграє надзвичайно важливу роль. Ще в давнину імена виділяли в окрему групу слів. Проте як виникали імена існує багато легенд та переказів. Ось одна з них: «У давнину, коли Творець подарував людям здатність розмовляти — була одна мова. Кожне слово віддзеркалювало глибинну суть речей. Той хто знав слово отримував владу над тим, що воно означало».

Давні греки давали дітям імена богів і героїв, надіючись, що вони отримають таку ж долю. З часом ця традиція увійшла в християнство давати імена на честь праведників, зарахованих до святих. Вважається, що в ім'я людини вкладається глибокий зміст і майбутнє, тому батьки дуже ретельно вибирають ім'я своїй дитині

У народів Сходу окрім надання імені є звичай обрізувати хлопців, звідки й походить назва свята. За звичай обрізання відбувалося у віці дозрівання хлопців і вважалося символом їхньої зрілості. У юдеїв закон щодо обрізання походить ще від часів Авраама і є символом їхнього союзу з Богом. У книзі Буття читаємо: «Сказав Бог до Авраама: «Ти берегтимеш союз мій, ти і твої потомки, в їхніх поколіннях. Ось мій союз, що його маєте берегти між мною і вами, і між потомками по тобі: кожного чоловіка серед вас обрізати. Ви обріжете тіло на передній вашій шкірці, і це буде знаком союзу між мною і вами. На восьмим дні життя мусить бути обрізане в вас кожне хлоп'я, у ваших поколіннях» (17, 9-12). Східна Церква святкує це свято з VIII-IX ст., поєднуючи його зі святом Святого Василя Великого.

о. Ярослав Кондратик

СВЯТКОВИЙ СІЧЕНЬ

Дух Різдва

В палати юдейського царя? Ця помилка переслідує кожного, хто відчуває тривогу і страх, хто шукає спокою, шукає Месію. Розчаровуючись в одній особі вдається до іншого, так і не знайшовши Месії впадає у відчай та «униніє» духа і розуму, котре призводить до трагедії, втрати особистості, миру у своєму світосприйнятті. Волхви, а їх ще Євангеліє називає мудрецьми, зуміли вчасно збагнути звідки б'є джерело світла, що проганяє всяку темряву і страх. Всі ми чудово знаємо, що очі їм відкрив ангел Божий, той самий який промовляє до людини сьогодні і намагається відкрити шлях до того істинного Джерела котре струменить із Дому хліба. Та очі і вуха суспільства настільки засліплені і заглушені голосом світу, що ні світло Різдвяної зорі, ані радісний спів ангелів не пробиваються до серця людини.

Кожен із учасників Різдвяної історії перебуває в очікуванні, та не в такому як нині, я б назвав це не очікування невідомого, а чування з радістю і надією. Першими свідками події Різдва є пастушки, котрі стояли на сторожі (Лк.2.8), вони не спали і не дрімали, не відпочивали і не плакали, вони пильнували стадо від нападу голодного звіра. А саме вночі, коли зір обмежений, а хижак по-особливому активний. Напружений нічний та небезпечний період вимагає від пастушків зібраності та бадьорості, вони стоять на сторожі — чувають, аби не втратити своє стадо і самому не потрапити у кігті звіра.

Перебування християнина у стані чування, на сторожі своєї душі, дозволяє почути радісний спів Ангелів, котрий лунає крізь століття і тисячоліття, долаючи бар'єри минулого і майбутнього, перетворюючи його у постійне Боже сьогодні. Радість ангелів, проголошена пастушкам (Лк. 2.10), проганяє страх із їхнього серця, котрий сковував і обмежував їх, виснажуючи постійній тривозі за стадо. Слова ангела дарують їм сповнення їхнього очікування та цілого світу, благовістуючи народження Спасителя, прихід великого Пастуха людей (пор. 1Петр. 2,25, Євр.13.20), котрий сам стоятиме на сторожі стада, та готовий покласти своє життя за своїх овець.

«Слава во вишніх і на землі мир», слова радості виходять з вуст ангелів спонукають пастушків залишити своє стадо довірити отару в руки Спасителя. Ті самі слова ангелів сьогодні даровані нам у цей неспокійний час, ніби спонукають нас віддати своє життя у руки народженого Царя Миру. Віддатися тому, хто дає свій мир, Божий мир нам. Мир Христа це не крихка ілюзія страшної тиші, котра іде у супроводі демонів страху. Мир різдвяної ночі це світло зорі, що проганяє темряву гріха разом із кайданами страху, різдвяна тиша повертає людині образ свobodного сина. Пісня радості приносить спокій у життя, де звучить тихе Боже слово'в'я кому перебуває Христос і наш мир.

о. Олег Федисин

ОСОБЛИВА ДУМКА

ХТО СТВОРИВ ЗЛО?

Професор одного разу в університеті задав своїм студентам таке питання.

«Все, що існує, створено Богом?»

Один студент сміливо відповів: «Так, створено Богом». «Бог створив все?» Запитав професор.

«Так, сер», відповів студент. Професор запитав, «Якщо Бог створив все, значить Бог створив зло, раз воно існує. І згідно з тим принципом, що наші справи визначають нас самих, значить Бог є зло».

Студент притих, почувши таку відповідь. Професор був дуже задоволений собою. Він похвалився студентам, що він ще раз довів, що віра в Бога це міф.

Інший студент підняв руку і сказав «Можу я задати вам питання, професор?»

«Звичайно», відповів професор.

Студент піднявся і запитав «Професор, холод існує?»

«Що за питання? Звичайно, існує. Тобі ніколи не було холодно?»

Студенти засміялися над питанням молодого людини. Молодий чоловік відповів, — «Насправді, сер, холоду не існує. Відповідно до законів фізики, те, що ми вважаємо холодом насправді є відсутністю тепла. Людину або предмет можна вивчити на основі того, чи має він або передає енергію. Абсолютний нуль (-460 градусів за Фарингейтом) є повна відсутність тепла. Вся матерія стає інертною і нездатною реагувати при цій температурі. Холоду не існує. Ми створили це слово для опису того, що ми відчуваємо за відсутності тепла.

«Студент продовжив. — «Професор, темрява існує?» Професор відповів, «Зви-

чайно, існує.»

Студент відповів, «Ви знову неправі, сер. Темряви та кож не існує.

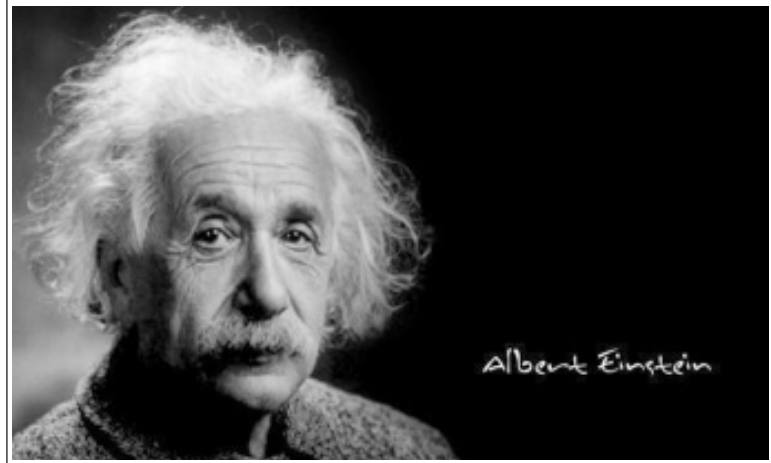
Темрява в дійсності є відсутність світла. Ми можемо вивчити світло, але не темряву. Ми можемо використовувати призму Ньютона щоб розкласти білий світ на безліч кольорів і вивчити різні довжини хвиль кожного кольору. Ви не можете виміряти темряву. Простий промінь світла може увірватися в світ темряви і освітити його. Як ви можете дізнатися наскільки темним є який-небудь простір? Ви вимірюєте яку кількість світла представлено. Чи не так? Темрява це поняття, яке людина використовує щоб описати що відбувається при відсутності світла. «

Зрештою, молодий чоловік запитав професора, - «Сер, зло існує?» Цього разу невпевнено, професор відповів,

«Звичайно, як я вже сказав. Ми бачимо його щодня. Жорстокість між людьми, безліч злочинів і насильства по всьому світу. Ці приклади є не чим іншим як проявом зла.»

На це студент відповів, - «Зла не існує, сер, або принаймні його не існує для нього самого. Зло це просто відсутність Бога. Воно схоже на темряву і холод — слово, створене людиною щоб описати відсутність Бога. Бог не створював зла. Зло це не віра або любов, які існують як світло і тепло. Зло це результат відсутності в серці людини Божественної любові. Це начебто холод, який настає, коли немає тепла, або на зразок темряви, яка настає, коли немає світла». Професор сів.

Ім'я студента було: Альберт Ейнштейн

ЕКСКУРСІЯ

Soli Deo honor et gloria

Домініканський собор, тепер греко-католицька церква Святої Євхаристії — велична архітектурна пам'ятка пізнього бароко з оригінальним скульптурним оздобленням.

Монастир домініканів на цьому місці заснували ще у XIII столітті на прохання дружини українського князя Лева Даниловича, угорської принцеси Констанції, яка була католичкою і на чужині тужила за своєю вірою. Від XV і до середини XVIII століття тут стояв костел, збудований у готичному стилі.

Через аварійний стан готичний домініканський костел розібрали 1748 року. Новий храм, який нагадає костел святого Карла у Відні, у 1748-1764 роках спорудили за проектом військового інженера, Яна де Вітта у пізньобароковому стилі. З 90-х років Домініканський собор став греко-католицьким храмом Святої Євхаристії, особливо популярним серед львівської інтелігентної і національ-

но свідомої молоді.

Декалька фактів про Домініканський монастир і костел (Храм Пресвятої Євхаристії):

За однією з версій, монастир та костел домініканців були зведені на місці старого православного храму Свв. Петра і Павла. Про це повідомляв польський домініканець Мартин Груневег у XVII ст.

Станом на 1674 р. монастир Божого Тіла володів 11 селами. У

1790 р. монастир став власником села Жовтанці. Таким чином монастиреві належали села Бірки Домініканські, Костєв, Зарудці, Зашків, Завадів, Тарнавка, Черепин, Давидів, Кротошин, Жовтанці, частина Рокитні, Криниць, Сідлиська, Ушковичів, Желехова, Білки Шляхецької.

У 1818 р. при монастирі було відкрито школу з німецькою мовою викладання, яка діє до сьогодні. Серед відомих випускників школи — Маркіян Шашкевич, Каспар Вайгель, Станіслав Лем.

На музейній карті Львова у 1973 р. з'явився Львівський музей історії релігії, і був одним із двох музеїв історії релігії у СРСР (ще один знаходився у Ленінграді (Санкт-Петербург, Російська Федерація). Зараз музей — єдина установа в Україні, що висвітлює історію світових і національних релігій та діяльність церковних організацій.

(напис на соборі: Єдиному Богу честь і слава).

<http://lviv.travel/>

**БАНКІВСЬКІ РЕКВІЗИТИ
БЛАГОДІЙНОГО ФОНДУ
«БЛАЖЕННОГО
ОМЕЛЯНА КОВЧА»**
Реквізити фонду:
ПРИВАТБАНК
№ поточного рахунку:
26002060880575
Код ЄДРПОУ: **36848628**
МФО: **325321**
Реквізити фонду:
ТВБВ 10013/02 ФЛОУ
АТ «Ощадбанк»

Розрахунковий рахунок:
2600130716795
ЗКПО: **36848628**
МФО: **325796**
ПІДТРИМАЙТЕ БЛАГОДІЙНИЙ
ФОНД ОМЕЛЯНА КОВЧА
Кожен небайдужий може
стати благодійником! Унікальні
можливості для цього про-
понує ПриватБанк.
Деталі в працівників
ПриватБанку
Наш сайт: fond-kovch.com.ua